

میلاد باسعادت
قمر بنی هاشم
حضرت ابا الفضل العباس
علیه السلام
و روز جانباز مبارک باد

چهارشنبه ۲۵ بهمن ۱۴۰۲ | ۱۴ صفحه | ۱۰ هزار تومان | دوره سوم | سال دوم | شماره ۴۴۶

www.hammihammi.com

گزارش
دیپلماسی
۶-۷

پیشنهاد کارشناسان روابط بین الملل برای جلوگیری از تشدید تنش میان ایران و آمریکا تماس مستقیم به جای رویارویی

علی ماجدی

سفیر پیشین ایران در آلمان

بسیار دور از ذهن است که واشنگتن تا زمان برگزاری انتخابات بعدی وارد درگیری مستقیمی با ایران بشود. هر دو طرف آمادگی برای چنین شرایطی را دارند، اما بعید است که هر یک از دو طرف اشتباه استراتژیک بزرگی مرتکب شوند که به جنگ منتهی شود و اگر هم چنین اتفاقی بیفتد به نظر نمی‌رسد که دو طرف وارد جنگ تمام عیار شوند.

باربارا اسلاوین

پژوهشگر اندیشکده مرکز استیمسون

بهترین راه برای پایان دادن به این درگیری‌ها و رویارویی‌ها تماس مستقیم میان تهران و واشنگتن است. من معتقدم در شرایط کنونی ایران منتظر است ببیند آیا ایدن بار دیگر انتخاب می‌شود یا نه و به همین دلیل بعید است که دو طرف بتوانند به یک توافق جدی و وسیع دست پیدا کنند. به‌رغم این موضوع ایجاد ارتباط میان دو طرف حیاتی است.

سیدعدنان طباطبایی

مدیرعامل مرکز پژوهش‌های کاربردی برای مشارکت با شرق

وضعیت کنونی به شکلی است که هم ایران و هم آمریکا واقعاً تمایل گسترده‌تر شدن جنگ را ندارند. به‌رغم اینکه همچنان ریسک بسیار بالا است، هر دو طرف نمی‌خواهند این جنگ توسعه پیدا کند. به دلیل میل و اراده دو طرف، ریسک گسترده‌تر شدن جنگ بسیار کم است. اما اگر وهایی غیردولتی در منطقه ممکن است به صورت خودجوش وارد میدان شوند.

سینا عضدی

مدرس دانشگاه جورج تاون در واشنگتن

مهم‌ترین اقدامی که دو کشور می‌توانند انجام دهند دیالوگ و گفت‌وگو است. در شرایط ایده‌آل چنین گفت‌وگویی باید مستقیم باشد. پیام‌ها از طریق نمایندگی ایران و آمریکا در سازمان ملل متحد و همچنین پیام‌هایی که از طرف کشورهای میانجی منتقل می‌شود، می‌تواند در کاهش تنش نقش داشته‌باشد.

علم صالح

استاد دانشگاه ملی استرالیا

فارغ از اینکه گفت‌وگوی مستقیم راه‌به‌عنوان بهترین راه‌حل در نظر بگیریم، به نظر من دو طرف باید رویکرد خودشان را نسبت به منطقه تغییر دهند و فهم خود را از تهدید متحول کنند. آمریکا باید واقعیت‌های خاورمیانه را بپذیرد. ایران هم به همچنین باید واقعیت‌های منطقه را قبول کند. فهم واشنگتن و تهران از خاورمیانه باید دچار تحول شود.

احمد دستمالچیان

سفیر پیشین ایران در اردن و لبنان

هیچ زمینه و اراده‌ای برای درگیری و رویارویی مستقیم بین ایران و آمریکا وجود ندارد. بر اساس رویکرد مدیریت بحران نه آمریکا می‌خواهد که به چنین ریسک پرخطری دست بزند و مادامی که آمریکا نخواهد وارد چنین وضعیتی شود، ایران هم چنین اقدامی انجام نخواهد داد. مگر اینکه کل بحران در منطقه از کنترل خارج شود که بعد از آن، دیگر قابل پیش‌بینی نیست.

نوسازی تئوریک سیاست اصلاح‌گرا

یادداشتی از حمیدرضا جلالی‌پور
درباره اهمیت بیاتیه ۱۰ کنشگر اصلاح طلب

موضع جبهه اصلاحات

درباره روزنه‌گشایی

نویسنده خبری آذر منصوری و محمد سالاری

سیاست پیچیده و بازیگران ساده

نویسنده‌هایی از احمدزید آبادی و سمیه متقی

در سالگرد ترور تاکام سید حسین فاطمی

فضیلت شاد

درباره مخالفان و مدافعان عشق زمانتیک به مناسبت روز ولنتاین

گزارش
اقتصاد
۱۰-۱۱

ایران نوزدهم جهان؟

بررسی ادعای اخیر داود منظور
رئیس سازمان برنامه و بودجه
درباره جایگاه اقتصاد ایران
در گفت‌وگو با علی سرزعی
و پیمان مولوی

سرمقاله

مسئله چیست؟

رئیس محترم سازمان برنامه و بودجه درباره اقتصاد ایران اظهار داشته است که «تولید ناخالص داخلی ایران به ۱/۸۱ تریلیون دلار رسیده است... برای پنج سال آینده، افزایش تولید ناخالص داخلی به سطح ۲/۵ تریلیون دلار (بر اساس شاخص قدرت خرید) هم‌زمان با پنجاه‌سالگی انقلاب اسلامی هدف گذاری شده است. این اظهار نظر با واکنش‌هایی مواجه شده است. گزارش امروز هم‌میهن نیز در همین مورد است. واقعیت این است که هرگاه مسئولین اقتصادی حرفی و سخنی می‌گویند، حتی اگر با هدف سرمه کشیدن به چشم امید باشد، منجر به کور شدن آن می‌شود. به جای ایجاد امید در مردم، احساس منفی در آنان تولید می‌کند. فرض می‌کنیم که همه آنچه که ایشان گفته‌اند درست باشد، که طبیعتاً هم اقتصاد کشورها را باید بر اساس قدرت خرید دلار مقایسه کرد و نه بر اساس قیمت بازار یا قیمت رسمی، ولی این سخنان چه معنایی دارد؟ فرض کنیم ایران به جای ۱۹ در رتبه ۲۰ و ۲۱ یا رتبه ۱۷ و ۱۸ بود، چه فرقی برای مردم و مخاطب دارد؟ این گزاره چه چیزی را اثبات بار می‌کند؟ حالا از این بخش ماجرا می‌گذریم، فرموده‌اند که می‌خواهند اقتصاد ایران را در ۵ سال آینده به ۲/۵ تریلیون دلار برسانند یعنی در ۵ سال آینده ۲۸ درصد توان تولید کشور را زیاد کنند، یعنی رشدی که سالانه حدود ۷ درصد است. این وعده خیلی خوبی است ولی قرار نیست که مردم و کارشناسان به صرف اعلام آن از سوی مسئولان آن راباور کنند و امیدوار شوند. مگر آقای رئیسی وعده نصف و تک‌رقمی کردن تورم را ندادند ولی اکنون به‌جای نصف و تک‌رقمی شدن، شاهد افزایش آن وعده‌ها در تورم سال ۱۴۰۰ و ۱۳۹۹ هستیم؛ چگونه باید باور کرد؟ بر اساس برنامه ممکن است. رشد اقتصادی دورکن اساسی دارد؛ افزایش بهره‌وری و افزایش سرمایه‌گذاری مولد. افزایش بهره‌وری حداقل ۲ درصد در سال که تحقق آن در این دولت تقریباً غیرقابل تصور است. نیروهای آن قادر به تحقق این وعده نیستند. کیفیت پایین مدیران و فقدان برنامه، تحقق این هدف را امکان‌پذیر نمی‌کند. وضعیت شاخص‌های کسب‌وکار یکی از نمونه‌های آن است. بر خورد با بنگاه‌های استارت‌آپی که در روزهای اخیر شاهد آن هستیم و گویا مطابق نوشته‌های کیهان تصمیم دارند که آنها را میان نیروهای متدین (۱) تقسیم کنند، نمونه‌ای از آن است. وضع مالیات، فقدان ثبات در سیاست‌ها و... همه و همه حکایت از آن دارد که به بهبود رشد اقتصادی ناشی از افزایش بهره‌وری، آمیدی نیست؛ به‌ویژه که نیروهای تخصصی و خیره‌رو به سوی مهاجرت آورده‌اند. راه دیگر افزایش سرمایه‌گذاری است. برای تحقق رشد ۷ درصدی حداقل باید ۲۰ درصد تولید ناخالص را صرف سرمایه‌گذاری مولد و نه سرمایه‌گذاری‌های بی‌بهره کنند. کافی است به بودجه دولت نگاه کنید تا فاصله بزرگ میان این رویارو با واقعیت ببینید. در واقع به جای وعده‌های تحقق نیافتنی بهتر است به تغییرات سیاستی خود اشاره کنید. کارشناسان از روی این سیاست‌ها خودشان می‌فهمند که آینده چه خواهد شد. پس مسئله رتبه اقتصادی ایران نیست، مسئله امیدوار شدن به آینده اقتصاد کشور است. حتی وضع نامناسب کنونی هم در پر تو امید به آینده قابل تحمل می‌شود؛ آمیدی که وجود ندارد.

رقابت از درون زندان

درباره برتری نامزدهای **عمران خان** نخست وزیر برکنار شده پاکستان
و پاسخ تحلیلگران به یک پرسش: تضعیف دموکراسی
چگونه به تضعیف قدرت منطقه‌ای منجر می‌شود؟

گزارش
بین الملل
۸-۹